

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Polymeles Protodikeio Athinon (Grecja) w dniu 5 czerwca 2020 r. – DP, SG/Trapeza Peiraios AE

(Sprawa C-243/20)

(2020/C 271/37)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Polymeles Protodikeio Athinon

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: DP, SG

Strona pozwana: Trapeza Peiraios AE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾, który przewiduje możliwość przyjęcia przez państwa członkowskie surowszych przepisów w celu zagwarantowania wyższego poziomu ochrony konsumenta, należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może nie dokonać transpozycji art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG do swojego prawa krajowego oraz zezwolić na sądową kontrolę warunków umowy odzwierciedlających ustawowe lub wykonawcze przepisy prawa bezwzględnie obowiązującego lub dyspozytywnego?
- 2) Czy można uznać, że art. 1 ust. 2 akapit pierwszy i drugi [akapit drugi nie występuje w polskiej wersji dyrektywy 93/13, przypis tłumacza] dyrektywy 93/13/EWG, mimo że nie został wyraźnie włączony do prawa greckiego, został przyjęty pośrednio, zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 rzeczony dyrektywy, jako że to samo zostało transponowane w przepisie art. [2] ust. [6] ustawy nr 225[1]/1994?
- 3) Czy w pojęciu nieuczciwych warunków i ich zakresu, zgodnie z definicją zawartą przepisach, o których mowa w art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG, mieści się wyjątek określony w art. 1 ust. 2 akapit pierwszy i drugi [akapit drugi nie występuje w polskiej wersji dyrektywy 93/13, przypis tłumacza]?
- 4) Czy postanowienie umowy o kredyt zawartej między konsumentem a instytucją kredytową, które odzwierciedla treść dyspozytywnego przepisu prawa państwa członkowskiego, może zostać poddane kontroli pod kątem nieuczciwego charakteru ogólnych warunków umowy zgodnie z przepisami dyrektywy 93/13/EWG, jeżeli postanowienie to nie było przedmiotem odrębnych negocjacji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 10 czerwca 2020 r. – „Topłofikacija Sofia” EAD

(Sprawa C-256/20)

(2020/C 271/38)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: „Topłofikacja Sofia” EAD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 ⁽¹⁾ z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w związku z zasadą zapewnienia przed sądem krajowym w toku procesu środków mających na celu skuteczną ochronę praw wynikających z prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że przy określaniu zwykłego miejsca pobytu dłużnika jako określonej w prawie krajowym przesłanki przeprowadzenia jednostronnego formalnego postępowania bez gromadzenia dowodów, jakim jest wydanie nakazu zapłaty, sąd krajowy ma obowiązek interpretacji wszelkiej zasadnej wątpliwości dotyczącej okoliczności, że dłużnik ma zwykle miejsce pobytu w innym państwie Unii Europejskiej, jako braku przesłanki prawnej do wydania takiego nakazu, odpowiednio – jako podstawy do nieuprawomocnienia się nakazu?
- 2) Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 w związku z zasadą zapewnienia przed sądem krajowym w toku procesu środków mających na celu skuteczną ochronę praw wynikających z prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on sąd krajowy, który po wydaniu nakazu zapłaty przeciwko danemu dłużnikowi ustalił, że ten dłużnik prawdopodobnie nie ma zwykłego miejsca pobytu w państwie sądu – i w sytuacji gdy stanowi to przeszkodę dla wydania nakazu zapłaty przeciwko takiemu dłużnikowi zgodnie z prawem krajowym – do uchylecia wydanego nakazu zapłaty z urzędu pomimo braku wyraźnego przepisu ustawowego w tym względzie?
- 3) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie [2], to czy wskazane w tym pytaniu przepisy należy interpretować w ten sposób, że zobowiązują one sąd krajowy do uchylecia wydanego nakazu zapłaty, jeśli przeprowadził kontrolę i ustalił z pewnością, że dłużnik nie ma zwykłego miejsca pobytu w państwie sądu rozpatrującej sprawę?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 2 kwietnia 2020 r. w sprawie T-383/17,
Hansol Paper/Komisja, wniesione w dniu 11 czerwca 2020 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-260/20 P)

(2020/C 271/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland i A. Demeneix, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Hansol Paper Co. Ltd, European Thermal Paper Association (ETPA)

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku, oddalenie skargi w pierwszej instancji oraz obciążenie Hansol Paper Co. Ltd kosztami postępowania;